בית המשפט המחוזי בירושלים

29 נובמבר 2026

בפני כב' השופט אלעד פרסקי

המבקשת **מדינת ישראל**

נגד

המשיבים

1.
2.
3.
4.
5. מזל לינור ששון (אחר/נוסף
6. אגם צרפי (עציר),
7. שילת חוטה (עציר),

נוכחים:
ב"כ המאשימה: עו"ד שרון לנדאו
המשיבות 6 ו-7 – בהיוועדות חזותית
ב"כ המשיבה 6: עו"ד עומרי רונן ועו"ד רועי פוליטי
ב"כ המשיבה 7: עו"ד עמית ויצמן
ד"ר עו"ד שירי ירון, מייצגת את משפחת המנוח

פרוטוקול

ב"כ המשיבות: מזהים את המשיבות בהיוועדות חזותית.
יש הסכמה של המשיבות לאיזוק אלקטרוני. אין להן קוצב לב או שתל אלקטרוני אחר.

המשיבות 6 ו-7: מאשרות את דברי עורכי הדין שלנו.

עו"ד לנדאו: נבקש עיכוב ביצוע ל-48 שעות.

מסמך זה חתום דיגיטלי
חתימה מאובטחת ומוכרת

החלטה

כתב האישום

1. כנגד המשיבות 7-6 (להלן: המשיבות או אגם ושילת בהתאמה) הוגש כתב אישום המייחס להן עבירות של רצח בכוונה, לפי סעיף 300(א) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ועבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1)(2) בצירוף סעיף 29 לחוק. עבירות אלו מיוחסות להן ביחס לרציחתו של בניהו רזי ז"ל (להלן: המנוח) ולפציעת חברו מתניה (להלן: מתניה) בדירה בירושלים (להלן: הדירה). למשיבים 4-1 (להלן: המשיבים) מיוחסים באופן ישיר מעשה הרצח של המנוח ופציעתו של מתניה.

2. לפי כתב האישום, המשיבות שכרו את הדירה לשלושה ימים והזמינו את המנוח וחברו מתניה לבלות עמן במהלך סוף השבוע. במהלך יום שישי, ה-10.7.2026, התעוררה מריבה בין המשיבות לבין המנוח ומתניה והן יצאו מהדירה למחרת, בשבת ה-11.7.2026.

3. לאחר צאתן מהדירה שוחחו המשיבות עם אחותה של שילת וטענו כי המנוח הפעיל כלפיהן אלימות. בן זוגה של האחות אשר היה שותף לשיחה הפנה אותן למשיבה 5 על מנת שיתארחו בביתה עד לצאת השבת. בהמשך לכך שוחחו המשיבות עם המשיבה 5 והיא הזמינה אותן לביתה (להלן: הבית). לאחר שהמשיבות הגיעו לבית טענו בפני המשיבה 5 כי המנוח היה אלים כלפיהן. מאוחר יותר הגיעו המשיבים לבית.

4. גם המשיבים שמעו מהמשיבות טענות לאלימות של המנוח ובהמשך לכך החליטו לתקוף את המנוח ואת מתניה. המשיבה 5 הסיעה את המשיבות ואת המשיבים ברכבה לדירה. בדרכם לדירה הבחינו המשיבים במנוח ומתניה יושבים ברכבו של מתניה בסמוך לדירה וביקשו מהם לעלות ולדבר עמם בדירה. שילת עלתה עמם לדירה ופתחה את הדלת. המשיבה 5 ואגם נותרו ברכבה של המשיבה 5.

5. בתחילה המשיבים הטיחו במנוח כי היכה את אגם ובשלב מסוים עמדו מסביבו כשהוא עם הגב לקיר ויבירורי עמו את העניין. המנוח התגונן ואמר שלא היכה את אגם וכי הסימנים על צווארה ולחייה הינם "היקיי". בשלב זה, שילת אשר עמדה בפתח החדר התקשרה לאגם בשיחת וידאו והראתה לה ולמשיבה 5 את המתרחש בדירה (להלן: שיחת הווידאו). המשיב

1 קירב למנוח את הטלפון הנייד והמשיבה 5 שאלה את המנוח מדוע היכה את אגם. המנוח
2 התגונן והכחיש את טענותיה כי מדובר באלימות מכוונת.
3

4 6. המשך האירוע תואר בכתב האישום (בסע' 19-18) כך: "לאחר מספר שניות של דין ודברים,
5 סימן נ' לג' בעיניו, ג' הוציא את האלה ממכנסיו והכה בחוזקה בפניו ובכתפו של המנוח.
6 מיד לאחר מכן שלפו בני החבורה את כלי התקיפה עמם הצטיידו והחלו לתקוף את
7 המנוח במטרה לגרום למותו של המנוח".
8

9 7. לאחר מעשי התקיפה נמלטו המשיבים ושילת מהדירה תוך שהמשיבים הסתירו את פניהם
10 באמצעות חולצותיהם.
11

12 <u>ראיות לכאורה</u>
13

14 8. ביום 19.10.2026 התקיים דיון בשאלת הראיות לכאורה. בתום הדיון ניתנה החלטה בה נותחו
15 הראיות ונקבע כי קיים ספק באשר לקיומן של ראיות לכאורה לעבירה של ביצוע בצוותא של
16 עבירת הרצח, מה שאין כן ביחס לעבירה של סיוע לרצח. בשים לב לכך שטיב מעורבותן של
17 המשיבות משליך גם על שאלת החלופה, אפתח בפירוט הטעמים לקביעה זו.
18

19 9. אקדים ואציין כי במסגרת החלטה באשר למעצר נאשם נערכת בחינת קיומן של ראיות
20 לכאורה לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. זוהי אינה הכרעה בשאלת אשמתו של
21 הנאשם, שכן העדים טרם נשמעו ונחקרו. זוהי הערכה המתבצעת על בסיס הודעות שנגבו
22 במשטרה וראיות אחרות שנאספו, אך טרם עמדו לביקורתה של ההגנה ושל בית המשפט.
23 ממילא, יכולת הערכת הראיות בשלב זה מוגבלת. אלא שאין מנוס מלבצעה, וזאת לצורך
24 בחינת שאלת המעצר בלבד.
25

26 10. בענייננו השאלה המרכזית אינה אם המשיבות מעורבות באירוע, שהרי מעורבותן עולה
27 לכאורה מהראיות. השאלה גם אינה האם המשיבות נטלו את חייו של המנוח במו ידיהן, שכן
28 הן אינן מואשמות בכך. בכך מואשמים ארבעת המשיבים. השאלה באשר למשיבות היא אם
29 מעורבותן מגיעה כדי ביצוע של רצח בצוותא, או שמא מדובר בסיוע לו. האבחנה בין שתי
30 האפשרויות היא אבחנה משפטית הנשענת על הבסיס העובדתי המוסק מן הראיות.
31

11. האבחנה בין שתי האפשרויות הוגדרה בפסיקה במסגרת הכרעה בסיטואציות שונות שנדונו בבתי המשפט. מבצע בצוותא נמנה עם "המעגל הפנימי" של ביצוע העבירה. מסייע נמנה עם "המעגל החיצוני", בכך ש"לא השתתף בפועל בביצועה אלא תרם לו באופן עקיף ומשני בלבד" (ראו למשל: ע"פ 8606/22 ורדיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 55 (8.9.2024)). כך, בעניין ורדיניאן הורשע כמסייע לרצח מי שידע על התכנית, ליווה את המבצע העיקרי לאורך שלבי הוצאת התכנית אל הפועל, הסיעו אל זירת הרצח, המתין לו לשם הימלטות ואחר כך הסתתר עמו (שם בפסקה 56). בע"פ 8074/16 סוליימנוב נ' מדינת ישראל (2.4.2020) הורשע כמסייע לרצח מי שהסיע את המבצעים לזירה ושימש להם נהג מילוט, אף שידע את מטרת הנסיעה, וכדלקמן (שם בפסקה 66):

> "התמונה העולה היא כי רפי הסיע את יורי ורוני לזירת הרצח ושימש כ"נהג המילוט" שלהם מהזירה; הוא ידע שהם נוסעים כדי לפגוע בקורבן הרצח, גם אם פקפק בכך שהם אכן יבצעו את זממם [...] הוא לא היה חלק מהמעגל הפנימי של המבצעים, ולפיכך הוא זוכה מהאישום ברצח כמבצע בצוותא. ואולם, מהראיות עולה כי רפי היה מודע למטרת הנסיעה ולסיוע שהוא מעניק ליורי ולרוני, ולפיכך בדין הורשע כ"מסייע""

12. בע"פ 5136/22 לוקר נ' מדינת ישראל (10.11.2024) נדחה ערעור המדינה על סיווגו כמסייע לרצח של מי שהשתתף בפגישות שנועדו לקדם את תכנית החיסול, הביע את חפצו במות הקורבן, האיץ במבצע לבצעו ואף מימן את המבצע (שם, פסקאות 485-486). בית המשפט העליון הבחין בינו לבין ראש הארגון, שהורשע כמבצע בצוותא, בכך שהאחרון "היה מעורב ומעורה ברזי התכנית העבריינית, תכנן את המבצע [...] ולמעשה שימש כ'מפקד על'", ואילו לגבי המסייע לא הוכח כי "היה מודע לפרטי התכנית העבריינית הספציפית מושא האישום ולאופן ביצועה" (פסקה 483). רצון בתוצאה ותרומה לביצוע אינם הופכים את המסייע למבצע בצוותא, כל עוד אין הוא שותף לתכנון ולשליטה על אופן הביצוע.

13. בפסיקה הוצגו ארבע "מילות מפתח" המלמדות על הזיקה בין המבצע בצוותא לבין המבצע העיקרי: "תכנית משותפת", "מעגל פנימי", "שליטה פונקציונאלית" ו"גוף אחד" (ע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (28.7.2019)), וכדלקמן (ההדגשה הוספה):

> "ארבע מילות המפתח מצביעות על הדרישות המיוחדות של היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בעבירה המבוצעת בצוותא. התכנית המשותפת מדגישה כי יש

מחשבה פלילית, של כל מבצע, להוציא לפועל תכנית מסוימת, באמצעות פעולה כקבוצה. המעגל הפנימי מלמד כי המעורבים חייבים להיות, מבחינת מעשיהם, בלב העניין. מעגל פנימי נבדל ממעגל חיצוני. תנאי זה מדגיש את ההבחנה שבין המבצע ובין צדדים אחרים לעבירה, כמו המשדל או המסייע (סעיפים 30 ו-31 לחוק בהתאמה). השליטה הפונקציונלית מצביעה על חלוקת העבודה, באופן שלכל מבצע תפקיד שביצועו מעניק לו שליטה במעשה העברייני, ולו בחלק ממנו שמצוי בליבתו. גוף אחד מלמד על השילוב בין המבצעים, כל איבר תורם את חלקו לפעולת הגוף. השוני בין האיברים, ולעניינו – המבצעים, אינו מנתק את הקשר ביניהם, אלא יוצר אותו. ונבהיר: <u>בהיעדר תכנית משותפת אין ביצוע בצוותא</u>."

14. נוסף על כך נדרש מן המבצע בצוותא היסוד הנפשי של העבירה עצמה, וברצח: כוונה לגרום למוות או אדישות לאפשרות זו. לא כך במסייע. די בכך שהיה מודע לכך שהמבצעים עומדים לבצע את העבירה ופעל במטרה לסייע להם, ואין נדרש שיחלוק עמם את יחסם הנפשי כלפי התוצאה (עניין ורדיניאן, פסקה 57).

15. תחילה אעמוד על הקושי בראיות לכאורה לביצוע בצוותא, במישור העובדתי ובמישור הנפשי. לאחר מכן אעמוד על ביסוס המסקנה באשר לקיומן של ראיות לכאורה לסיוע לרצח.

<u>א. הקושי בראיות לכאורה לביצוע בצוותא</u>

ההחלטה לתקוף

16. בכתב האישום נטען כי "בתגובה לסיפודן של הנאשמות, [המשיבים] החליטו ביחד עם הנאשמות לתקוף את המנוח ומתניה" ולצורך כך התחמשו המשיבים בכלי תקיפה שונים. אלא שבחומר הראיות לא נמצאה תמיכה לטענה כי ההחלטה לתקוף התקבלה אצל המשיבים ביחד עם המשיבות. הראיות העיקריות בעניין ההתרחשויות בבית ובדרך לדירה הן אמרותיהן של המשיבות, ובעיקר של שילת. מהן עולה כי לאחר שהמשיבים שמעו את דברי המשיבות על מעשי המנוח ומתניה הם 'התעצבנו', אמרו כי "יגמרו" את המנוח ואת מתניה והצטיידו בכלי משחית, ואגם אף נכחה בעת שהמשיבים דיברו על השימוש בדוקרן. אין ראיה לכך שהמשיבות ביקשו מהמשיבים לתקוף, ואין ראיה לכך שהחליטו יחד עמם על התקיפה או תכננו עמם את התקיפה. היינו, אף אם נפעיל את מבחן "אם נאמין" ונאמץ את אמרותיהן של

המשיבות במלואן (ראו למשל: עמ"ת 27187-09-24 וליד אבו בלאל נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.10.2024)) לא נוכל להסיק את מה שאין בהן.

17. בהחלטה מיום 19.10.2026 (בפסקאות 16-18) נקבע כי הנסיעה לדירה הייתה ביוזמת המשיבות, וכי המשיבים הצטרפו אליה על מנת לפגוע במנוח ובמתניה ולא לשם 'אבטחת' המשיבות. בהקשר זה ניתן משקל לכך שהמשיבים הזמינו את המנוח ומתניה לעלות לדירה, דבר שאינו מתיישב עם הטענה כי מטרת הנסיעה הייתה איסוף חפצים בלבד. יש לסייג את הדברים. אף שהזמנת המנוח ומתניה לעלות לדירה מלמדת על כוונת המשיבים, ספק אם ניתן ללמוד מכך על כוונת המשיבות. ההזמנה נעשתה על ידי המשיבים, ומשעה שאלה פגשו את המנוח ומתניה מחוץ לדירה, ספק אם היה בידי המשיבות לקבוע אם יעלו לדירה אם לאו. כך עולה, למשל, מהודעת שילת מיום 12.7.2026 (פסקה 97) וכדלקמן:

> "הגענו למקום איפה שהדירה ואז הם אמרו לי תקחי את הדברים שלך תסיימי ותצאי, הגענו לשם ירדנו מהאוטו אגם נשארה באוטו על אלינור ואני ירדתי עם הבנים הלכנו ואז ראינו את בן [המנוח] ומתניה באוטו נ' דפק להם על החלון ואמר להם צאו מהרכב, בן יצא מהאוטו ומתניה נשאר באוטו בן התחיל לדבר עם נ' אני אמרתי להם אני הולכת לאסוף את הדברים והתקדמתי לדירה לארגן את הדברים שלי..."

ראו גם בהודעת מתניה מיום 14.7.2026 (פסקה 317):

> "ש. הם דפקו בחלון ומה אתה עשית?
> ת. לא פתחתי, בניהו יצא אליהם ואז שאלתי אותו אם לבוא איתך אמר לי כן תבוא, חשבתי הם רוצים לדבר מחוץ לאוטו, ואז יצאתי הם התחילו ללכת לכיוון הדירה ואז כיביתי את האוטו ויצאתי מהאוטו לדירה ואז הגעתי לדירה."

18. הלכה למעשה, כבר בנקודת זמן זו מהלך האירוע היה בידי המשיבים. אין בכך כדי לגרוע ממודעות המשיבות לכוונת המשיבים לפגוע במנוח ובמתניה, אשר נלמדת מהצהרותיהם ומהצטיידותם בכלי משחית (ראו להלן). זאת, אף אם יתכן שהמשיבות רצו להוציא את חפציהן מהדירה (ראו להלן בעניין שיחת הווידאו). דא עקא, לא הרי ידיעה על כוונה כהרי שותפות להחלטה לתקוף או לתכנונה. מעשים ומודעות אלה הם שמבססים את הסיוע, אך אין בהם, כשלעצמם, כדי לבסס שותפות בביצוע.

הביצוע

19. כתב האישום (בסעי 19-18) מתאר את הרגעים שלפני הביצוע ואת רגע הביצוע כמעשיהם של המשיבים בלבד, וכדלקמן:

> "לאחר מספר שניות של דין ודברים, סימן נ' לג' בעיניו, ג' הוציא את האלה ממכנסיו והכה בחוזקה בפניו ובכתפו של המנוח. מיד לאחר מכן שלפו בני החבורה את כלי התקיפה עמם הצטיידו והחלו לתקוף את המנוח במטרה לגרום למותו של המנוח".

20. המשיבות אינן מוזכרות בתיאור זה בכתב האישום. אין בכתב האישום טענה לקשר, מלבד רצף כרונולוגי, בין שיחת הווידאו לבין המתואר בסעי 19-18 לכתב האישום. המדינה אינה טוענת כי שיחת הווידאו הייתה חלק מתכנית הרצח. כך, המשיבה 5, שהייתה הדמות הדומיננטית בשיחת הווידאו, אינה מואשמת בשותפות ברמה כלשהי במעשה הרצח אלא בעבירה של סיוע לאחר מעשה (לפי סעיף 260(א) לחוק) ושל שיבוש מהלכי משפט (לפי סעיף 244 לחוק). זאת, בשל הסעת המשיבים לאחר האירוע וסיוע להימלטותם.

21. באשר למעשיהן של המשיבות, אגם נותרה ברכב וכלל לא עלתה לדירה. לא נטען כי מעבר להסעת המשיבים (על ידי המשיבה 5 אך לבקשת המשיבות) ביצעה פעולה לקידום התקיפה. שילת פתחה את דלת הדירה. זאת, לאחר שהמשיבים פגשו את המנוח ומתניה בעת שישבו ברכב מחוץ לדירה והזמינו אותם לעלות לדירה. לפני האירוע השתתפה שילת בשיחת הווידאו. מעבר לכך לא יוחס לשילת כל מעשה רלוונטי בעת שהותה בדירה (ראו גם הודעת מתניה מיום 14.7.2026, פסקאות 320-341 ו-349-350). ממילא, לא יוחסה לה כל פעולה, לאחר פתיחת הדלת, המלמדת על שותפות בהכנות לפעולות התקיפה, ודאי שלא לתקיפה עצמה, ואף לא לסיוע לאותן פעולות – אף לא ברמה של, למשל, אבטחה או התרעה (ראו למשל: ע"פ 2796/95 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, פסקה 30 לחוות דעתו של כבוד הנשיא א' ברק (1997); ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, פסקה 13 לחוות דעתו של כבוד הנשיא א' ברק (1996)).

22. מכתב האישום עצמו עולה אפוא כי ההחלטה איך ומתי לתקוף והוצאתה לפועל היו בידי המשיבים בלבד. אין כל ראיה לכך שהמשיבים שיתפו בכך את המשיבות. אדרבא, מעשיהן

של המשיבות שינותחו להלן מלמדים לכאורה את ההיפך (בהמשך אדון באפשרות לשותפות ספונטנית).

היחס לתוצאה הקטלנית

23. מספר נתונים מתוך הראיות מלמדים לכאורה כי המשיבות לא רצו בתוצאה הקטלנית, וממילא, גם מטעם זה, נלמד כי לא היו שותפות לתכנית להמית. זאת, בשים לב לכך שהתכנית המשותפת נתחמת ברצון המשותף של המבצעים להגשים מטרה מסוימת, וכלשון עניין ג'בר: "התכנית המשותפת מדגישה כי יש מחשבה פלילית, של כל מבצע, להוציא לפועל תכנית מסוימת" (שם, פסקה 15).

24. הודעת שילת למתניה – שילת שלחה למתניה הודעה שלפיה כדאי לו ולמנוח לצאת מהדירה ("כדאי לכם לצאת מהדירה שלא תגיד שלא אמרתי"). לכאורה, מי שיודע כי עומד להתבצע רצח ומשלים עם כך (ודאי מי ששותף לתכנית כזו), אינו מתריע בפני הקורבן ואף אינו משאיר עקבות מיותרים. יש לסייג את הדברים שכן תתכן גם פרשנות אחרת לדברים, אולם בשלב זה, בהינתן החומר הראייתי שבפניי, אני סבור כי הניתוח שהצגתי מסתבר יותר.

25. הודעת אגם למנוח – אגם שלחה הודעה למנוח בעת שהייתה עם המשיבים בדרך לדירה. הודעה זו נראית כאיום ומשתלבת עם מודעות לכוונת המשיבים לפגוע במנוח ובמתניה ("אני אראה לך איך צריך להתנהג לילדים כמוכם .. אמרת אגם ושילת זונות, בוא תראה מה זונות יכולות לעשות"). עם זאת, על פניו היא משתלבת יותר עם ציפייה כי המנוח יישאר בחיים מאשר עם מודעות (ודאי שלא שותפות) לתכנית לרציחתו. לכאורה, מי שהיה בדרכו למימוש תכנית לרציחת אדם לא נזקק לאיום והדבר אף יוצר סיכון מיותר.

26. לעניין זה אזכיר כי המדינה מייחסת לאגם תחכום לא מועט נוכח כך שלאחר מות המנוח שלחה לו הודעות בכוונה לטשטש את מעורבותה באירוע. על כן, לכאורה קשה לייחס לה חוסר תחכום מופלג באשר למשמעות שליחת ההודעה לפני האירוע. אדם מן היישוב, ודאי אדם מתוחכם, אינו שולח הודעה כתובה לאדם בעת שהוא מודע לכך שתכנית לרציחת אותו אדם, בה הוא שותף, אמורה להתממש בתוך זמן קצר.

27. גם ביחס לנקודה זו יש לסייג ולציין כי יתכן גם ניתוח אלטרנטיבי (התכתבות לפני ביצוע הרצח מתוך אכזריות או לצורך מימוש רגשות נקם, סערת רגשות וכדי). בשלב זה, נוכח המונח

בפניי, אני סבור כי האפשרות שהצגתי, לפיה הדבר מעיד כי אגם לא הייתה שותפה באותה עת לתכנית רצח, מסתברת יותר.

28. שיחת הווידאו – השיחה החלה עוד לפני הכניסה לדירה, ובמהלכה התנהל מה שהוגדר בכתב האישום כ"דין ודברים" בין המנוח למשיבה 5. במהלך השיחה נשאל המנוח על ידי המשיבה 5 מדוע היכה את אגם והוא הכחיש את הדברים ואף הוריד את חולצתו על מנת להראות סימני נשיכה בגבו שלטענתו בוצעו על ידי אגם. לכאורה, אם הייתה תכנית לביצוע רצח היה ה'בירורי' (או האיום) שנעשה עם המנוח במסגרת השיחה מיותר. השיחה אף הותירה עקבות מיותרים.

29. בכתב האישום נטען כי שילת היא שהתקשרה לאגם בעת שעמדה בפתח החדר בו עמד המנוח עם גבו לקיר כשהמשיבים ערכו עמו 'בירורי' באשר לאירועים עם אגם. אלא שמדו"ח מיצוי שיחות עולה תמונה שונה. עולה כי אגם היא שהתקשרה לשילת בשיחת וידאו בשעה 18:52:59 והשיחה התמשכה למשך כ-7 דקות ו-46 שניות ולאחר מכן נקטעה (וחודשה מאוחר יותר לפרקי זמן קצרים). עובדה זו עולה בקנה אחד עם אמרת שילת בהודעתה מיום 12.7.2026 (פסקאות 109-110) שם זיהתה את תמונתה אוחזת במכשיר הטלפון בעת שהייתה בדרכה לדירה וציינה ששוחחה באותה עת עם אגם. יש בכך תמיכה לטענתה כי השיחה החלה לצורך איתור חפציה של אגם, ורק בהמשך הופנתה אל המנוח. בכך תומכת גם אמרתה של אגם (הודעתה מיום 12.7.2026, פסקה 165).

30. אופן הכניסה לדירה – המשיבים נכנסו לדירה בפנים גלויות, וכיסו את פניהם רק ביציאה ממנה, ככל הנראה מחשש ממצלמות הרחוב. לכאורה אותו חשש היה רלוונטי גם בכניסה. השוני בהתנהלות עשוי לכרסם בטענה כי קדמה לאירוע תכנית להמית. ממילא, אם לא הייתה תכנית כזו הרי שהמשיבות לא יכלו להצטרף אליה מראש.

31. להשלמת התמונה אציין כי פעולות טשטוש ראיות המיוחסות למשיבות לאחר האירוע אינן מלמדות בהכרח על שותפות ברצח. די בעצם המעורבות בכדי להסביר את רצונן של המשיבות להרחיק עצמן מן האירוע בדיעבד.

32. המורם מן האמור הוא כי לכאורה קיים קושי באשר לקיומן של ראיות לתכנית משותפת של המשיבות עם המשיבים. מעשיהן של המשיבות – נסיעתן עם המשיבים ברכבה של המשיבה 5 לדירה ופתיחת דלת הדירה על ידי שילת – קדמו לביצוע והן אינן נמנות על המעגל הפנימי. לא הוצגו ראיות לכאורה לכך שהיו שותפות לתכנון. השליטה הפונקציונאלית הייתה בידי

המשיבים. "הגוף האחד" שפעל ברגע הביצוע היה המשיבים, שתיאמו ביניהם את אופן ומועד התקיפה כפי שמתואר בכתב האישום. נוסף על כך, הראיות אינן מחייבות מסקנה כי המשיבות השלימו עם התוצאה הקטלנית, ולכאורה להיפך. משכך, אני סבור כי ישנו ספק בקיומן של ראיות לכאורה לביצוע בצוותא של עבירת רצח.

33. אין באמור כדי לשלול את מודעותן של המשיבות לכך שהמשיבים עמדו לפעול באלימות, ואף לאפשרות שאלימות זו תסתיים במוות (ראו להלן). דא עקא, מודעות לכך שאחר עומד לבצע עבירה, ואף תרומה לביצועה, אינן הופכות את היודע למבצע בצוותא. מודעות זו עשויה להלום את היסוד הנפשי הנדרש מהמסייע. כך, מי שמסיע את מתכנני השוד למקום הביצוע ביודעו את מטרתם הוא מסייע ולא מבצע בצוותא (עניין נורדכי, פסקה 14 לחוות דעתו של כבוד הנשיא א' ברק. ראו גם בעניין סולימנוב בפסקה 66). ביצוע בצוותא מחייב כי הנאשם יהיה שותף לתכנית ויפעל עם האחרים כגוף אחד. כאמור, לפי הראיות לכאורה ההחלטה לתקוף התקבלה, תוכננה ובוצעה בידי המשיבים.

שותפות ספונטנית

34. נוכח המנותח לעיל באשר להיעדר שותפות לפי אמות המידה המקובלות, נקודת הזמן הרלוונטית לבחינת ייחוס שותפות ספונטנית למשיבות, שאינה מחייבת תכנון מוקדם (ראו: ע"פ 4205/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל, פסקאות 60-61 (29.5.2016)), היא עובר לאירוע התקיפה. שילת פתחה את דלת הדירה והשתתפה בשיחת הווידאו. כאמור, שיחת הווידאו דווקא מחזקת לכאורה את המסקנה בדבר היעדר שותפות באותה נקודת זמן – הן משום שאינה מתיישבת עם קיומה של תכנית לרצח, כמנותח לעיל, והן נוכח כך שהמדינה אינה מתייחסת לשיחה כחלק מתכנית כזו. על כן, שותפות ספונטנית עשויה הייתה להתגבש, אם בכלל, רק עם תחילת התקיפה עצמה. ממילא הדבר אינו יכול להיות רלוונטי לאגם, שכלל לא נכנסה לדירה.

35. באשר לשילת, כאמור, מלבד השתתפותה בשיחת הווידאו, בכתב האישום לא מיוחסת לה כל פעולה בדירה. אין בהמשך נוכחותה בדירה לאחר תחילת התקיפה כדי ללמד על הצטרפות לביצוע. לפי כתב האישום, התקיפה החלה "לאחר מספר שניות של דין ודברים", לפי סימן שנתן אחד המשיבים לחברו, ומיד לאחר מכן שלפו המשיבים את כלי התקיפה. ההחלטה על עיתוי התקיפה ואופן ביצועה הייתה בידי המשיבים, והאירוע התפתח בתוך פרק זמן קצר ביותר. להשלמת התמונה, זוהי סיטואציה שונה בתכלית ממקרים שבהם שותף נטל חלק פעיל בתקיפה הראשונית, והמשיך בה לאחר הסלמתה אף שעמד לרשותו פרק זמן ממשי

לחדול או לצאת מן הזירה, באופן שבו התנהגותו לימדה על הצטרפות לביצוע (ראו: ע"פ 56094-09-24 עותמן נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (10.5.2026)).

ב. ראיות לכאורה לסיוע

36. הקושי האמור נוגע לייחוס ביצוע בצוותא למעשי המשיבות ואין בו כדי לשלול את אחריותן של המשיבות כמסייעות. לעניין הסיוע די במודעות לכך שהמבצעים עומדים לבצע את העבירה ובמעשה שיש בו כדי לאפשר את הביצוע או להקל עליו. אין נדרש כי המסייע יחלוק עם המבצעים את יחסם הנפשי לתוצאה (עניין ורדיניאן, פסקה 57).

37. מודעות – קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיבות שמעו את הצהרות המשיבים כי בכוונתם "לגמור" את המנוח ואת מתניה, וידעו כי הצטיידו בסכינים ובדוקרן. אמנם, הצטיידות בכלי משחית אינה מלמדת בהכרח על תכנית להמית, וכאמור, ההודעות ששלחו המשיבות משתלבות יותר עם ציפייה כי העימות לא יסתיים במוות. ואולם, מי ששומע הצהרה על כוונה "לגמור" אדם ויודע כי המצהירים מצטיידים בסכינים, מודע לכאורה לאפשרות שהעימות יסתיים במוות, גם אם אינו מצפה לכך ואף מקווה שלא כך יהיה. בכך יש בסיס לכאורי למודעות הנדרשת לעבירה של סיוע לרצח. שאלת עוצמתה של מודעות זו תתברר בהליך העיקרי.

38. מעשי המשיבות – מעשיהן של המשיבות קדמו לביצוע. הנסיעה לדירה הייתה ביוזמתן. שילת פתחה את דלת הדירה. מעשים אלה אפשרו את הביצוע והקלו עליו, והם עונים על הגדרת המסייע בסעיף 31 לחוק.

39. מטעמים דומים לטעמים שפורטו לעיל, קיימות ראיות לכאורה לסיוע לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כלפי מתניה, וישנו ספק באשר לקיומן של ראיות לכאורה לביצועה בצוותא.

עילת מעצר וחלופת מעצר

40. מעשיהן של המשיבות מקימים עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות. מעצר של נאשם בטרם הוכרע דינו הוא כורח הנובע מכך שהוא מסכן את הציבור (או נוכח קיומה של עילת מעצר אחרת) ועל כן על אף הפגיעה בו, בטרם הוכרע דינו, מועדף האינטרס הציבורי.

41. עם זאת, ככל שניתן להבטיח את שלום הציבור בדרך שפגיעתה בנאשם פחותה יש לעשות זאת. כך מורה חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) בסעיפים 21(ב)(1) ו-22ב(א)(2). הלכה למעשה, במקרים המתאימים אף בעבירות החמורות ביותר מוחלף המעצר במעצר בית או במעצר בפיקוח אלקטרוני.

42. המשיבות נעדרות כל עבר פלילי, לרבות תיקים פתוחים, למעט ההליך דנא. אגם בת 19 ושילת בת 21. שירות המבחן התבקש לערוך תסקיר בעניינן. שירות המבחן העריך את מסוכנותן לציבור כנמוכה. שירות המבחן המליץ לשחרר את המשיבות למעצר בית ולהעמידן בצו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים.

43. על מנת לשמור על צנעת הפרט יפורטו עיקרי הדברים בלבד. באשר לאגם, שירות המבחן סקר את קורות חייה ושילובה במשפחתה ובמסגרות השונות לאורך השנים, ופירט את התרשמותו מנתוניה האישיותיים. עוד סקר שירות המבחן את התייחסותה לאירועים שהובילו להתנהלות מושא כתב האישום, לרבות מערכת היחסים עם המנוח. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה מצד אגם.

44. באשר לחלופה המוצעת, שירות המבחן התרשם כי בני המשפחה שהוצעו כמפקחים (האם, בן הזוג של האם, הדודה, הדוד, הסבתא והסבא) "מבינים את תפקיד הפיקוח ויהיו מסוגלים להתמודד עם הדרישות והאחריות הכרוכות בכך, כשהם ערים למחויבותם ואחריותם כמפקחים". עוד התרשם כי מדובר במשפחה מתפקדת, אשר מבטאת כיום "עמדה מותאמת, ויכולת להתבוננות אינטגרטיבית יותר בקשייה של אגם, התנהלותה ובחירותיה, כמו גם בקשייהם להוות דמויות משפיעות עליה קודם למעצר, כשהם נערכים לסייע לה כיום בהתמודדות, גם לטווח הארוך". בסיכום צוין כי "להערכתנו יוכלו בעת הנוכחית להוות גורם ממתן ומציב גבול במסגרת מעצר בית".

45. באשר לשילת, בתסקיר שירות המבחן נסקרו תולדות חייה של שילת והערכת שירות המבחן באשר למאפייני אישיותה. שירות המבחן תיאר את התייחסותה לאירועים מושא כתב האישום ולמערכת היחסים שהובילה לאירועים אלה. שירות המבחן התרשם כי היא חווה הרתעה ממעצרה. במכלול העריך שירות המבחן את המסוכנות הנשקפת ממנה להישנות התנהגות אלימה כנמוכה.

46. שירות המבחן התרשם מהוריה של שילת כמתאימים למשימת הפיקוח. צוין כי "התרשמנו כי ההורים לא היו מודעים לעומק הבעייתיות במצבה של שילת, אך בעקבות המיוחס לה ומצבה כיום, התחדדה הבנתם לסיכון במצבה ... עוד התרשמנו כי הם מבינים את הצורך בפיקוח הדוק עליה ומגלים כוונה למלא תפקידם באופן רציני, ואנו סבורים כי תחת ההליך המשפטי יוכלו לצמצם הסיכון במצבה. על כן להערכתנו הם מתאימים לתפקיד הפיקוח".

47. שירות המבחן מצא כי סבה וסבתה של שילת אינם מתאימים למשימת הפיקוח. בסיכום צוין כי "נוכח אופי ורמת הסיכון במצבה של שילת כפי שהערכנו, ההרתעה שחווה ממעצרה הממושך לראשונה בחייה, והתרשמותנו כי הוריה יוכלו לתת מענה לסיכון, נמליץ על שחרורה ממעצר לבית הוריה בבאר שבע, בפיקוחם".

48. לטענת המדינה, המפקחים אינם מתאימים למשימת הפיקוח נוכח כך שי"לא היו מודעים לאופן הקשרי" ועל כן "אין סיבה להניח שמשהו עכשיו ישתנה כי היא נעצרה" (עמ' 45 לפרוטוקול מיום 22.11.2026, טענות דומות הועלו ביחס למפקחי שילת). עוד נטען כי המפקחים אינם מכירים במיוחס למשיבות.

49. אינני מקבל טענות אלה. ראשית, הועלו טענות שונות ומנוגדות (על ידי הצדדים) באשר לקשרים בין המשיבות למנוח ומתניה עובר לאירוע. לא מצאתי מקום להכריע בכך במסגרת הליך המעצר. מכל מקום, אף לו הייתי מאמץ את העמדה המחמירה עם המשיבות, הרי שהמרחק בין ההתנהלות המיוחסת להן לבין האירוע מושא כתב האישום הוא רב, ועל כן קשה היה לצפות מן המפקחים לחזות אותו מראש.

50. שנית, ניסיון החיים והשכל הישר מורים כי משפחה הרוצה בטובת קרוביה מסוגלת לשנות את רמת מעורבותה בחייהם ואת התייחסותה לנקודות רלוונטיות. הדברים פשוטים ומקורם במישור התועלתני הבסיסי ביותר. המשפחות מודעות לכך שעל צווארן של המשיבות מונח כתב אישום המייחס להן עבירת רצח וכי הפרת התנאים תביא אותן בחזרה לבית המעצר. אציין כי התרשמתי בדיון כי המפקחים הם אנשים נורמטיביים המבינים את המצב, את המוטל עליהם ואת ההשלכות שיהיו במקרה של הפרה. גם שירות המבחן התרשם כי בעקבות המעצר השתנתה גישתן של המשפחות, כמפורט לעיל.

51. באשר לטענה כי המפקחים אינם מכירים במיוחס למשיבות בכתב האישום – אמונת בן משפחה בחפות קרובו היא טבעית ואנושית. ציפיית המדינה בנושא זה אינה ריאלית. הנתון החשוב הוא האם המפקח מבין את הנדרש ממנו כמפקח והאם הוא מסוגל לכך (ראו: עמ"ת 43742-08-26 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (25.8.2026). אמנם, כאשר מדובר במעשים חוזרים ובנאשם שכבר הורשע בעבר, התייחסות כזו של המפקחים עשויה להקשות על אפקטיביות הפיקוח. זהו אינו המצב בענייננו.

52. 'תרחיש הייחוס' אותו יש להלום הוא יציאה של המשיבות ממקום החלופה לטובת ביצוע מעשה אלימות. אני סבור כי מידת ההסתברות של התממשות תרחיש כזה היא נמוכה. מעשה האלימות המיוחס למשיבות נעשה בקונסטלציה מסוימת, המשיבות נעדרות עבר פלילי ושירות המבחן העריך את הסיכון להישנות התנהגות אלימה כנמוך. המשיבות עצורות מזה ארבעה וחצי חודשים ומרחף מעל ראשן כתב אישום חמור ולכך יש אפקט מרתיע – הן באופן כללי באשר להסתבכות פלילית נוספת והן ברמה הקונקרטית של חשש מחזרה לבית המעצר.

53. מעבר לכך, ניסיון מימוש תרחיש כזה ייתקל בהתראה שיספק האיזוק האלקטרוני על הנגזר מכך. ועוד, לצורך מניעת ניסיון כזה ישנם מפקחים אנושיים, בני משפחתן הקרובה של המשיבות, להם אינטרס ראשון במעלה למנוע מהמשיבות להחמיר את מצבן, מה שוודאי ישליך גם על משפחותיהן. לכך יתווספו ערובות כספיות של המפקחים והמשיבות.

54. נוכח העבירות המיוחסות למשיבות חלה בעניינן חזקת המסוכנות (סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים), ומעצר בפיקוח אלקטרוני מחייב טעמים מיוחדים שיירשמו (סעיף 22ב(ב)(1) לחוק המעצרים). אני סבור כי טעמים כאלה מתקיימים בענייננו. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, קיים ספק בקיומן של ראיות לכאורה לביצוע בצוותא, וחלקן הלכאורי של המשיבות הוא של מסייעות שמעשיהן קדמו לביצוע. באשר לנסיבותיהן, מדובר בצעירות נעדרות עבר פלילי, שמסוכנותן הוערכה כנמוכה, ואשר מעצרן עד כה מהווה אפקט מרתיע כלפיהן. האירוע התרחש בקונסטלציה מסוימת שהיתכנות הישנותה אינה גבוהה. לצד האמור, הוצע מערך פיקוח שנמצא מתאים.

55. משכך, ונוכח חומרת המעשים, אני סבור כי האיזון המתאים הוא מעצר בפיקוח אלקטרוני, בצירוף פיקוח אנושי וערבויות. זאת, בשונה מהמלצת שירות המבחן לשחרור למעצר בית. הפיקוח האלקטרוני מוטל כאמצעי מחמיר ביחס להמלצה ולא כהקלה. בנסיבות אלה יש ליתן משקל לכך שהדרישה לטעמים מיוחדים לא נועדה לצמצם את האפשרות להורות על מעצר

בפיקוח אלקטרוני במקרים שבהם ניתן היה בעבר להסתפק במעצר בית בתנאי איזוק (ראו: בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 22-25 (2.2.2020) בהפנותו לבש"פ 2472/16 זיתוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.4.2017)).

56. אמו של המנוח, גב' דקלה רזי, ביקשה את רשות הדיבור בדיון הקודם. גב' רזי ציינה את חששה מהמשיבות וזאת נוכח טענתה להתנכלויות למנוח ולמשפחתה. טענות אלו לא נטענו על ידי המדינה וממילא לא נתמכו בראיות. מכל מקום, אף בהנחה שכך היה, הרי שהסיכון שהמשיבות יעשו זאת על אף התנאים נמוך, כפי שנותח לעיל.

57. אני ער לכאבה העצום של האם ושל המשפחה כולה. חייו של בניהו ז"ל נקטעו לשווא בעודו בן 19 בלבד, כשכל חייו היו לפניו. אני משתתף, ביחד עם הציבור כולו, בצערם מעומק הלב.

58. אין בתוצאה זו משום הכרעת דינן של המשיבות או של מי מהמשיבים האחרים. השאלה שנבחנה הייתה מהי רמת מסוכנותן של המשיבות לציבור והאם ניתן להתמודד עמה בדרך שאינה מעצר בבית המעצר.

<u>סוף דבר</u>

59. נוכח כל האמור, מורה על העברתן של המשיבות למעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאים הבאים:

א. מעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח רציף של אחד המפקחים שאושרו בכל עת בכתובות שנבחנו ואושרו על ידי יחידת מעוז.

ב. איסור יצירת קשר בכל דרך עם המשיבים האחרים או עם עדים בפרשה או עם בני משפחת המנוח.

ג. התייצבות לדיונים ולנשיאה בעונש, ככל שיוטל.

ד. איסור יציאה מהארץ עד לתום ההליכים, לרבות התייצבות לעונש, ככל שיוטל. המשיבות יפקידו את דרכונן, באמצעות אדם אחר, בתוך 3 ימים מהעברתן למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית המשפט או ביחידה החוקרת.

60. להבטחת קיום התנאים וכתנאי להעברתן למעצר בפיקוח אלקטרוני יינתנו הערבויות הבאות:

א. הפקדה כספית בסך של 20,000 ₪ כל אחת.

ב. כל מפקח יחתום על ערבות צד ג' בסך 50,000 ₪. המשיבות יחתמו על ערבות עצמית בסכום זהה.

ג. המשיבות והמפקחים מוזהרים כי הפרת התנאים עלולה להחזירן למעצר וכן לחילוט הערבויות.

61. יש להסדיר את התנאים, וכן להסדיר את הליקויים שפורטו בחוות דעת יחידת מעוז, עד לשעה 17:00 בימי חול, עד השעה 11:00 בערבי חג. ככל שהדברים יוסדרו לאחר מכן השחרור ממעצר יבוצע ביום העבודה הבא.

62. כל בקשה ליציאה תוגש עד שני ימי עבודה לפני המועד בצירוף תגובת המדינה.

63. בי"כ המשיבות רשאים לחתום במקומן על טפסי שחרור.

64. המשיבות הצהירו בדיון כי הן מסכימות למעצר בפיקוח אלקטרוני וכי אין בגופן קוצב לב, או כל שתל אלקטרוני אחר.

65. ניתן צו פיקוח מעצרים למשך 6 חודשים.

66. ההחלטה תומצא לשירות המבחן וליחידת מעוז.

67. מעכב את ביצוע ההחלטה ב-48 שעות (השעה 14:00).

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשפ"ז, 29/11/2026 במעמד הנוכחים.

אלעד פרסקי, שופט

הוקלד על ידי ליאל אוסדון